

ΣΤΕ 2309/2016 [Μεταβίβαση δημόσιας έκτασης]

Περίληψη

-Υπό την εκδοχή ότι η από 17.12.2012 αίτηση υποβλήθηκε στη Διοίκηση με σκοπό την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 8 του ν. 998/1979, από την προσβολή με την υπό κρίση αίτηση της άρνησης της Διοίκησης να μεταβιβάσει την κυριότητα της επίμαχης έκτασης στον αιτούντα κατ' εφαρμογήν των διατάξεων αυτών δεν γεννάται ακυρωτική διαφορά υπαγόμενη στη δικαιοδοσία του Συμβουλίου της Επικρατείας, αλλά διαφορά η εκδίκαση της οποίας υπάγεται κατά το άρθρο 94 παρ. 2 του Συντάγματος στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων.

-Ο αιτών δεν ζήτησε την έκδοση εκτελεστής διοικητικής πράξης, ούτε επικαλέσθηκε συγκεκριμένη διάταξη νόμου που επέβαλε στη Διοίκηση την έκδοση εκτελεστής διοικητικής πράξης, doθέντος και ότι για τη θεμελίωση σχετικής υποχρέωσης της Διοίκησης δεν αρκεί η επίκληση εν γένει δικαιώματος κυριότητας που απορρέει από το ιδιωτικό δίκαιο. Εξάλλου, ο αιτών ζήτησε τη μεταβίβαση της κυριότητας έκτασης εμβαδού 55.854,27 τ.μ, ισχυριζόμενος ότι η εν λόγω έκταση δεν έχει δασικό χαρακτήρα, σύμφωνα με όσα δέχθηκε η δευτεροβάθμια ΕΕΔΑ, η οποία, κατά τον αιτούντα, αποτελεί "δικαστήριο" ή "οιονεί δικαστήριο" κατά την έννοια του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και από την 13/2004 απόφασή της παράγεται "δεδικασμένο" και ως προς το ιδιοκτησιακό καθεστώς της έκτασης. Ανεξαρτήτως, όμως, του ότι οι ανωτέρω ισχυρισμοί του αιτούντος δεν έχουν έρεισμα στον νόμο και είναι αβάσιμοι, διότι οι αποφάσεις των αρμόδιων διοικητικών οργάνων και συγκεκριμένα του δασάρχη και των Επιτροπών Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων, που εκδίδονται σύμφωνα με το άρθρο 14 του ν. 998/1979, δεν αφορούν στην αναγνώριση από δικαστήριο δικαιωμάτων κυριότητας σε ορισμένη έκταση κατά το ιδιωτικό δίκαιο, αλλά έχουν ως αντικείμενο τον χαρακτηρισμό εκτάσεων ως δασικών ή μη και μάλιστα ανεξάρτητα από τον δημόσιο ή ιδιωτικό χαρακτήρα τους, πάντως, εν προκειμένω το ζήτημα αν η επίμαχη έκταση ανήκει στην κυριότητα του Δημοσίου ή του αιτούντος υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, στα οποία άλλωστε, κατά τα προεκτεθέντα, είχε προσφύγει στο απώτερο παρελθόν ο δικαιούχος του. Υπό τα δεδομένα αυτά, από τη σιωπηρή απόρριψη της αίτησης δεν στοιχειοθετείται παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας κρατικού οργάνου, κατά την έννοια του άρθρου 45 παρ. 4 του π.δ. 18/1989, σε συνδυασμό με τα άρθρα 17 παρ. 1 και 24 παρ. 1 του Συντάγματος και τα άρθρα 3,10 και 14 του ν. 998/1979, τα δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενα είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν. Εφόσον ούτε με την αίτηση προς τη Διοίκηση, αλλά ούτε και με την κρινόμενη αίτηση ο αιτών επικαλείται κάποια άλλη διάταξη διοικητικού νόμου, δυνάμει της οποίας η Διοίκηση είχε την υποχρέωση να μεταβιβάσει την κυριότητα, νομή και κατοχή της επίμαχης έκτασης στον ίδιο, η τεκμαιρόμενη απόρριψη της αίτησης δεν συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας της Διοίκησης και ως εκ τούτου απαραδέκτως για τον λόγο αυτό, προσβάλλεται.

Πρόεδρος: Κ. Σακελλαροπούλου
Εισηγητής: Δ. Βασιλειάδης

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η ακύρωση της άρνησης της Διοίκησης, τεκμαιρομένης από την άπρακτη πάροδο τριμήνου από την υποβολή της από 17.12.2012 σχετικής αίτησης, να μεταβιβάσει στον αιτούντα κατά πλήρες δικαίωμα κυριότητας, νομής και κατοχής έκταση εμβαδού 55.854,27 τ.μ. κειμένη στη θέση «Λιμνίτσα-Κεντράκι» στην περιφέρεια της Κοινότητας Ελαφονήσου Βοιών Λακωνίας.
3. Επειδή, νομίμως συζητήθηκε η υπόθεση αν και δεν παρέστη ο Υπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής, εφόσον, όπως προκύπτει από το σχετικό αποδεικτικό που υπάρχει στον φάκελο, αντίγραφα της κρινόμενης αίτησης και της πράξης της Προέδρου του Τμήματος, με την οποία ορίσθηκαν δικάσιμος και εισηγητής, επιδόθηκαν νομίμως στον ανωτέρω Υπουργό.
4. Επειδή, στο άρθρο 8 του ν. 998/1979 (Α' 289), τιτλοφορούμενο «Συμβούλια Ιδιοκτησίας Δασών», ορίζονται τα εξής: «1. Δια την διοικητική αναγνώριση εκ μέρους του Δημοσίου της κυριότητας ή άλλων εμπραγμάτων δικαιωμάτων ιδιωτών ή νομικών προσώπων δημοσίου ή, ιδιωτικού δικαίου επί δασών ή δασικών εκτάσεων, συνιστώνται τέσσερα Συμβούλια Ιδιοκτησίας Δασών, έχοντα αντιστοίχως ως έδραν τας Αθήνας, τον Πειραιά, την Θεσσαλονίκη και τας Πάτρας [...] 3. Τα Συμβούλια Ιδιοκτησίας Δασών επιλαμβάνονται της αναγνώρισης της κυριότητας ή άλλου εμπραγμάτου δικαιώματος τη αιτήσει του ενδιαφερομένου ιδιώτου ή νομικού προσώπου, κρίνουν δε επί τη βάσει των υπό τούτου προσκομιζομένων, ως και των παρά τη δασική υπηρεσία τηρουμένων στοιχείων [...] Η απορριπτική της αιτήσεως ιδιώτου ή νομικού προσώπου γνωμοδότησις είναι δεσμευτική δια τον Υπουργόν, μη δυνάμενον να προβή δι' αποφάσεώς του εις αναγνώριση δικαιωμάτων τινος του ασκήσαντος την αίτησιν. Εφ' όσον το Συμβούλιον ήθελεν αποφανθή υπέρ της αναγνώρισεως ιδιωτικών δικαιωμάτων επί δάσους ή δασικής εκτάσεως, ο Υπουργός δύναται είτε να αποδεχθή την γνωμοδότησιν, είτε να απορρίψη την αίτησιν του ενδιαφερομένου δι' ειδικώς ητιολογημένης αποφάσεώς του, είτε να προσφύγη εις το Αναθεωρητικόν Συμβούλιον Ιδιοκτησίας Δασών κατά τα κατωτέρω οριζόμενα [...] 8. Η κατά το παρόν άρθρον διαδικασία, ως και η τυχόν αρνητική γνωμοδότησις των συμβουλίων ή απόφασις του Υπουργού Γεωργίας δεν παρακωλύει τους ενδιαφερομένους προς επιδίωξιν της αναγνώρισεως των προβαλλομένων υπ' αυτού δικαιωμάτων ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων. Δια της εκδόσεως θετικής αποφάσεως περί

αναγνώρισης της κυριότητας ή άλλου εμπραγμάτου δικαιώματος επί δάσους ή δασικής εκτάσεως επ' ονόματι του ασκήσαντος την σχετική αίτηση ή των φερομένων ως δικαιοπαρόχων αυτού, δεν παρακωλύεται ή υπό τρίτου ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων επιδίωξις της αναγνώρισης των αυτών εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί του ως είρηται δάσους ή δασικής εκτάσεως [...].». Όπως έχει κριθεί, με τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 998/1979 θεσπίζεται ειδική διαδικασία για τη διοικητική αναγνώριση εκ μέρους του Δημοσίου της κυριότητας ή άλλων εμπραγμάτων δικαιωμάτων ιδιωτών ή νομικών προσώπων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου επί δασών ή δασικών εκτάσεων. Από τις πράξεις όμως που εκδίδονται βάσει των διατάξεων αυτών προκύπτουν, κατά πάγια νομολογία, διαφορές οι οποίες αναφέρονται στην ύπαρξη και αναγνώριση, ή όχι, ιδιωτικών δικαιωμάτων επί των κατά τα ανωτέρω εκτάσεων (πρβλ. ΣτΕ 3843/2013, 758/2000, 573/2000, 1639/1997, 2196/1996 κ.ά.) τούτο δε ισχύει, για την ταυτότητα του λόγου, τόσο επί πράξεων με τις οποίες αναγνωρίζεται ιδιωτικό δικαίωμα ή απορρίπτεται σχετικό αίτημα ως απαράδεκτο ή κατ' ουσίαν, εν όλω ή εν μέρει, όσο και επί πράξεων με τις οποίες ανακαλείται, τροποποιείται ή εν γένει μεταρρυθμίζεται εκδοθείσα σχετική πράξη (ΣτΕ 3843/2013, 2196/1996). Οι διαφορές αυτές υπάγονται κατά το άρθρο 94 παρ. 2 του Συντάγματος, στην δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (πρβλ. ΣτΕ 3843/2013).

5. Επειδή, εν προκειμένω, από τα στοιχεία του φακέλου, μεταξύ των οποίων και τα 4897/153/10.10.2014 και 274/1/2.1.2015 έγγραφα του Δασαρχείου Μολάων, με τα οποία διαβιβάσθηκαν οι απόψεις της Διοίκησης στο Συμβούλιο της Επικρατείας, προκύπτουν τα εξής: Κατά τα εκτιθέμενα στην υπό κρίση αίτηση, με το 12576/21.3.1975 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Πειραιώς Ευγένιου Βαρίνου, ο αιτών ισχυρίζεται ότι απέκτησε από τον Μενέλαο Σαμαρίδη, μεταξύ άλλων, και έναν αγρό συνολικής έκτασης 170 στρεμμάτων που κείται στην προαναφερθείσα θέση «Λιμνίτσα-Κεντράκι» στην περιφέρεια της Κοινότητας Ελαφονήσου Βοιών Λακωνίας. Ο αιτών ισχυρίζεται, ακόμη, ότι η ανωτέρω έκταση αποτελούσε τμήμα μεγαλύτερου αγρού 186,60 στρεμμάτων, τον οποίο ο δικαιοπάροχός του Μεν. Σαμαρίδης είχε αποκτήσει με το 6315/10.12.1965 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Λαρίσης Στυλ. Μακρυγιάννη, ότι ο ως άνω δικαιοπάροχός του με την από 19.2.1971 αγωγή του κατά του Ελληνικού Δημοσίου ζήτησε από το Πολυμελές Πρωτοδικείο Γυθείου την αναγνώριση του δικαιώματος κυριότητάς του επί του αγρού των 186,60 στρεμμάτων, ότι το εν λόγω δικαστήριο, αφού έταξε αποδείξεις με τις 12/1971 και 27/1971 αποφάσεις του, εξέδωσε την 48/1973 οριστική απόφασή του με την οποία ο Μεν. Σαμαρίδης αναγνωρίστηκε κύριος έκτασης εμβαδού 92.500 τ.μ., ότι κατά της απόφασης αυτής ασκήθηκαν εφέσεις τόσο από τον Μεν. Σαμαρίδη όσο και από το Δημόσιο, επί των οποίων εκδόθηκε η 10/1974 προδικαστική και εν συνεχεία η 75/1975 οριστική απόφαση του Εφετείου Ναυπλίου με την οποία ο ανωτέρω αναγνωρίσθηκε κύριος 109,63 στρεμμάτων, ότι εν συνεχεία αίτηση

αναιρέσεως του Δημοσίου έγινε δεκτή με την 486/1977 απόφαση του Αρείου Πάγου και η υπόθεση παραπέμφθηκε προς περαιτέρω συζήτηση στο Γ΄ Τμήμα του Αρείου Πάγου, ότι ενώπιον του Αρείου Πάγου ο αιτών άσκησε πρόσθετη παρέμβαση υπέρ του αναιρεσιβλήτου, ότι ακολούθως δημοσιεύθηκε η 1031/1979 απόφαση του Αρείου Πάγου με την οποία έγινε δεκτή εν μέρει και ως ουσία βάσιμη η αγωγή του αναιρεσιβλήτου Μεν. Σαμαρίδη, ο οποίος αναγνωρίστηκε ως κύριος τμήματος του επίδικου ακινήτου εμβαδού 55.820 τ.μ. όπως τούτο προσδιορίζεται «υπό στοιχείο Α΄» στο από 29.5.1974 τοπογραφικό διάγραμμα που συνοδεύει την από 29.5.1974 έκθεση πραγματογνωμοσύνης των Δ. Οικονομόπουλου και Μ. Σκορδίλη και ότι ως προς το υπόλοιπο τμήμα εμβαδού 53.810 τ.μ. και συγκεκριμένα το «υπό στοιχείο Β΄» τμήμα του ακινήτου, αλλά και ως προς τα υπόλοιπα τμήματα υπό στοιχεία Γ΄ και Δ΄ έγινε δεκτό ότι αυτά δεν αποτελούν ιδιωτική έκταση, αλλά δασικές εκτάσεις που ανήκουν στο Δημόσιο. Είκοσι περίπου έτη μετά τη δημοσίευση της απόφασης του Αρείου Πάγου ο αιτών υπέβαλε την από 23.6.1998 αίτηση προς το Δασαρχείο Μολάων, με την οποία ζήτησε την έκδοση πράξης χαρακτηρισμού για έκταση 62.510,27 τ.μ., κείμενη στην ίδια ως άνω θέση, το μεγαλύτερο τμήμα της οποίας είναι η προαναφερθείσα (υπό στοιχείο Β΄) έκταση των 53.810 τ.μ. Κατόπιν της από 27.9.1999 έκθεσης αυτοψίας-εισήγησης του δασολόγου Παναγιώτη Γεωργακόπουλου ο Δασάρχης Μολάων με την 630πε/28.9.1999 πράξη του χαρακτήρισε την εν λόγω έκταση ως δασική, αντιρρήσεις δε του αιτούντος κατά της πράξης χαρακτηρισμού απορρίφθηκαν με την 12/2001 απόφαση της πρωτοβάθμιας Επιτροπής Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων (εφεξής: ΕΕΔΑ) Ν. Λακωνίας. Στη συνέχεια, κατόπιν προσφυγής του αιτούντος, η δευτεροβάθμια ΕΕΔΑ, με την 13/2004 απόφασή της, δέχθηκε ότι οι αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων κρίνουν με δύναμη δεδικασμένου την ύπαρξη ή μη ιδιωτικών δικαιωμάτων και όχι τον χαρακτήρα των σχετικών εκτάσεων ως δασικών ή μη, ο οποίος κρίνεται από τα δασικά όργανα και σε περίπτωση αμφισβήτησης από το Συμβούλιο της Επικρατείας και χαρακτήρισε ως μη δασική έκταση τμήμα εμβαδού 55.824,27 τ.μ. της ανωτέρω συνολικής έκτασης των 62.510,27 τ.μ., το οποίο, όπως ισχυρίζεται ο αιτών, εμπίπτει στην έκταση για την οποία είχε απορριφθεί η προαναφερθείσα αγωγή του δικαιοπαρόχου του. Κατά τα εκτιθέμενα περαιτέρω στην υπό κρίση αίτηση, κατά της ανωτέρω απόφασης της δευτεροβάθμιας ΕΕΔΑ δεν ασκήθηκε ένδικο βοήθημα. Εξάλλου, όπως προκύπτει από την απόφαση 2734/2011 του Συμβουλίου της Επικρατείας, ο αιτών υπέβαλε στη συνέχεια την από 12.12.2005 εξώδικη δήλωση προς το Δημόσιο, με την οποία ζήτησε τη μεταβίβαση προς αυτόν της κυριότητας της έκτασης εμβαδού 53.810 τ.μ., η οποία χαρακτηρίστηκε ως μη δασική από τη δευτεροβάθμια Επιτροπή. Επί της εξώδικης δήλωσης το Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων απέστειλε στο Δασαρχείο Μολάων το 85632/15/19.1.2006 έγγραφο, το οποίο κοινοποιήθηκε, μεταξύ άλλων, στους

δικηγόρους του αιτούντος, σύμφωνα δε με το έγγραφο αυτό το ζήτημα της κυριότητας της επίμαχης έκτασης έχει κριθεί με την προαναφερθείσα 1031/1979 απόφαση, με την οποία ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι η έκταση αυτή είναι δημόσια και απέρριψε, κατά το αντίστοιχο μέρος, τη σχετική αναγνωριστική αγωγή του δικαιοπαρόχου του αιτούντος. Στη συνέχεια, αίτηση ακυρώσεως του αιτούντος κατά του τελευταίου αυτού εγγράφου (85632/15/19.1.2006) του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων απορρίφθηκε, ελλείψει εκτελεστότητας, με την προαναφερθείσα 2734/2011 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Μεταγενεστέρως, ο αιτών υπέβαλε και την από 17.12.2012 αίτηση προς το Υπουργείο Οικονομικών, στην οποία εξέθεσε αναλυτικά το προαναφερθέν ιστορικό της υπόθεσης και ισχυρίστηκε, κατ'επίκληση της 13/2004 απόφασης της δευτεροβάθμιας ΕΕΔΑ, ότι η τελευταία αυτή απόφαση του διοικητικού οργάνου παράγει «δεδικασμένο», κατά το οποίο η επίμαχη έκταση εμβαδού 55.854,27 τ.μ. δεν αποτελεί δασική έκταση και ως εκ τούτου δεν ανήκει στην κυριότητα του Δημοσίου, ζήτησε δε να προβεί το Δημόσιο εντός τριμήνου από την κατάθεση της αίτησης «σε όλες τις δέουσες κατά νόμον ενέργειες», ώστε να του μεταβιβασθεί η πλήρης κυριότητα, νομή και κατοχή της ανωτέρω έκτασης. Η ως άνω αίτηση διαβιβάσθηκε λόγω αρμοδιότητας, με το Δ10Α1008181/38ΕΞ2013/15.1.2013 έγγραφο της Διεύθυνσης Δημόσιας Περιουσίας του Υπουργείου Οικονομικών, στο Υπουργείο Περιβάλλοντος και Ενέργειας και κοινοποιήθηκε στο Δασαρχείο Μολάων και την Κτηματική Υπηρεσία Λακωνίας, με την επισήμανση ότι για την προαναφερθείσα έκταση έχει αποφανθεί ο Άρειος Πάγος με την 1031/1979 απόφασή του. Εν συνεχεία, το Τμήμα Εμπραγμάτων Δικαιωμάτων του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων με το 126406/365/8.2.2013 έγγραφό του διαβίβασε το έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών στο Δασαρχείο Μολάων, προκειμένου το τελευταίο να ελέγξει αν η έκταση που χαρακτηρίστηκε ως μη δασική με την 13/2004 απόφαση της δευτεροβάθμιας ΕΕΔΑ εμπίπτει στην έκταση που κρίθηκε ως δημόσια με την 1031/1979 απόφαση του Αρείου Πάγου, σημείωσε δε ότι, πάντως, με βάση την ισχύουσα νομοθεσία δεν υπάρχει δυνατότητα να μεταβιβασθεί η κυριότητα έκτασης που κρίθηκε ως δημόσια με αμετάκλητη δικαστική απόφαση. Ακολούθως, η Διεύθυνση Δημόσιας Περιουσίας του Υπουργείου Οικονομικών με το Δ10Α1043206/1018ΕΞ2013/7.3.2013 έγγραφο προς το ΥΠΕΚΑ και το Δασαρχείο Μολάων ζήτησε να ενημερωθεί, αν η έκταση που με βάση την απόφαση 13/2004 της δευτεροβάθμιας ΕΕΔΑ έχει χάσει πλέον το δασικό της χαρακτήρα, αποτελεί δημόσια ή ιδιωτική έκταση, προκειμένου να παραδοθεί με πρωτόκολλο παράδοσης και παραλαβής στην αρμόδια Κτηματική Υπηρεσία και να καταγραφεί ως δημόσιο κτήμα. Η Κτηματική Υπηρεσία Λακωνίας με το 495/19.3.2013 έγγραφο προς την παραπάνω Διεύθυνση ανέφερε ότι η έκταση έχει κριθεί ως δημόσια δασική με την 1031/1979 αμετάκλητη απόφαση του Αρείου Πάγου, ότι το δεδικασμένο της απόφασης του Αρείου Πάγου ισχύει και

- κατισχύει μεταξύ των διαδίκων και των διαδόχων τους και ότι οι διατάξεις του ν. 998/1979, τις οποίες έλαβε υπόψη η 13/2004 απόφαση της δευτεροβάθμιας ΕΕΔΑ, δεν ίσχυαν κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης του Αρείου Πάγου. Ακολούθως, και επειδή δεν δόθηκε απάντηση στη νεότερη από 17.12.2012 αίτηση, ο αιτών άσκησε στις 31.5.2013 την υπό κρίση αίτηση ακυρώσεως, στρεφόμενη κατά της τεκμαιρόμενης απόρριψης του αιτήματος να του μεταβιβασθεί η κυριότητα της έκτασης εμβαδού 55.854,27 τ.μ. Τέλος, μετά την άσκηση της κρινόμενης αίτησης, το Δασαρχείο Μολάων με το 80778/576/ 12.12.2013 έγγραφο προς τη Διεύθυνση Δασών Ν. Λακωνίας, αφού επανέλαβε ότι η συνολική έκταση 62.510,27 τ.μ., στην οποία περιλαμβάνεται και το επίμαχο τμήμα 55.854,27 τ.μ., κρίθηκε με την 1031/1979 απόφαση του Αρείου Πάγου ότι είναι δημόσια, ζήτησε οδηγίες για την παράδοση της έκτασης στην Κτηματική Υπηρεσία. Επίσης, η Κτηματική Υπηρεσία Λακωνίας με τα 2789/13/9.1.2014 και 476/11.3.2014 έγγραφα προς το Δασαρχείο Μολάων και τη Διεύθυνση Δασών Λακωνίας διατύπωσε την άποψη ότι η επίμαχη έκταση εξακολουθεί ως προς τη διαχείρισή της να ανήκει στην αρμοδιότητα των δασικών υπηρεσιών, διότι μεταγενέστερες διοικητικές πράξεις που παραβιάζουν το δεδικασμένο που απορρέει από αμετάκλητες προγενέστερες δικαστικές αποφάσεις είναι ανακλητέες. Περαιτέρω, από τη λοιπή αλληλογραφία μεταξύ των Υπηρεσιών της Διοίκησης που ακολούθησε, δεν προκύπτει ότι δόθηκε ρητή απάντηση στην από 17.12.2012 αίτηση του αιτούντος, όπως δε αναφέρθηκε, με την κρινόμενη αίτηση ζητείται η ακύρωση της άρνησης της Διοίκησης να αποδεχθεί την εν λόγω αίτηση και να μεταβιβάσει στον αιτούντα κατά πλήρες δικαίωμα κυριότητας, νομής και κατοχής την προαναφερθείσα έκταση εμβαδού 55.854,27 τ.μ.
6. Επειδή, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη σκέψη 4, ενόψει και του ανωτέρω πραγματικού της υπόθεσης, υπό την εκδοχή ότι η από 17.12.2012 αίτηση υποβλήθηκε στη Διοίκηση με σκοπό την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 8 του ν. 998/1979, από την προσβολή με την υπό κρίση αίτηση της άρνησης της Διοίκησης να μεταβιβάσει την κυριότητα της επίμαχης έκτασης στον αιτούντα κατ'εφαρμογήν των διατάξεων αυτών δεν γεννάται ακυρωτική διαφορά υπαγομένη στη δικαιοδοσία του Συμβουλίου της Επικρατείας, αλλά διαφορά η εκδίκαση της οποίας υπάγεται κατά το άρθρο 94 παρ. 2 του Συντάγματος στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (ΣτΕ 3843/2013).
  7. Επειδή, εξάλλου, το άρθρο 45 του π.δ. 18/1989 (Α' 8) ορίζει στην παρ. 1 ότι «Η αίτηση ακυρώσεως για υπέρβαση εξουσίας ή παράβαση νόμου επιτρέπεται μόνο κατά των εκτελεστών πράξεων των διοικητικών αρχών και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, που δεν υπόκεινται σε άλλο ένδικο μέσο ενώπιον δικαστηρίου», στη δε παρ. 4 ότι «Στις περιπτώσεις που ο νόμος επιβάλλει σε κάποια αρχή να ρυθμίσει συγκεκριμένη σχέση με την έκδοση εκτελεστής πράξης, η οποία υπάγεται στους όρους της παραγράφου 1, η αίτηση ακυρώσεως είναι δεκτή και κατά της παράλειψης της αρχής να προβεί σε

οφειλόμενη νόμιμη ενέργεια. Η αρχή θεωρείται ότι αρνείται την ενέργεια αυτή, όταν παρέλθει άπρακτη η ειδική προθεσμία που τυχόν τάσσει ο νόμος, διαφορετικά όταν παρέλθει τρίμηνο από την υποβολή της σχετικής αιτήσεως στη Διοίκηση, η οποία είναι υποχρεωμένη να χορηγεί ατελώς βεβαίωση για την ημέρα υποβολής της αίτησης αυτής. Αίτηση ακυρώσεως που ασκείται πριν παρέλθουν οι παραπάνω προθεσμίες είναι απαράδεκτη. Με την αίτηση ακυρώσεως που ασκείται παραδεκτώς κατά σιωπηρής αρνήσεως λογίζεται ότι συμπροσβάλλεται και η τυχόν μεταγενέστερη ρητή αρνητική πράξη της Διοίκησης, η οποία μπορεί πάντως να προσβάλλεται και αυτοτελώς». Κατά την έννοια της παρ. 4 του ανωτέρω άρθρου, παράλειψη οφειλομένης νόμιμης ενέργειας προσβλητή με αίτηση ακυρώσεως υπάρχει, όταν ειδική διάταξη νόμου επιβάλλει στη Διοίκηση την υποχρέωση να ενεργήσει ή να ρυθμίσει συγκεκριμένη σχέση με την έκδοση εκτελεστής διοικητικής πράξης, εφόσον συντρέχουν οι προβλεπόμενες από την ειδική αυτή διάταξη προϋποθέσεις και υποβληθεί σχετική αίτηση του διοικουμένου ενώπιον του αρμόδιου διοικητικού οργάνου, συνοδευόμενη από τα απαραίτητα δικαιολογητικά (ΣτΕ 4531/2009, 580/2006, 1205/2002 κ.ά.).

8. Επειδή, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της από 17.12.2012 αίτησης, ο αιτών με την αίτηση αυτή δεν ζήτησε την έκδοση εκτελεστής διοικητικής πράξης, ούτε επικαλέσθηκε συγκεκριμένη διάταξη νόμου που επέβαλε στη Διοίκηση την έκδοση εκτελεστής διοικητικής πράξης, δοθέντος και ότι για τη θεμελίωση σχετικής υποχρέωσης της Διοίκησης δεν αρκεί η επίκληση εν γένει δικαιώματος κυριότητας που απορρέει από το ιδιωτικό δίκαιο. Εξάλλου, ο αιτών με την ως άνω αίτηση ζήτησε τη μεταβίβαση της κυριότητας έκτασης εμβαδού 55.854,27 τ.μ, ισχυριζόμενος ότι η εν λόγω έκταση δεν έχει δασικό χαρακτήρα, σύμφωνα με όσα δέχθηκε η δευτεροβάθμια ΕΕΔΑ, η οποία, κατά τον αιτούντα, αποτελεί «δικαστήριο» ή «οιονεί δικαστήριο» κατά την έννοια του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και από την 13/2004 απόφασή της παράγεται «δεδικασμένο» και ως προς το ιδιοκτησιακό καθεστώς της έκτασης. Ανεξαρτήτως, όμως, του ότι οι ανωτέρω ισχυρισμοί του αιτούντος δεν έχουν έρεισμα στον νόμο και είναι αβάσιμοι, διότι οι αποφάσεις των αρμόδιων διοικητικών οργάνων και συγκεκριμένα του δασάρχη και των Επιτροπών Επιλύσεως Δασικών Αμφισβητήσεων, που εκδίδονται σύμφωνα με το άρθρο 14 του ν. 998/1979, δεν αφορούν την αναγνώριση από δικαστήριο δικαιωμάτων κυριότητας σε ορισμένη έκταση κατά το ιδιωτικό δίκαιο, αλλά έχουν ως αντικείμενο τον χαρακτηρισμό εκτάσεων ως δασικών ή μη και μάλιστα ανεξάρτητα από τον δημόσιο ή ιδιωτικό χαρακτήρα τους, πάντως, εν προκειμένω το ζήτημα αν η επίμαχη έκταση ανήκει στην κυριότητα του Δημοσίου ή του αιτούντος υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων, στα οποία άλλωστε, κατά τα προεκτεθέντα, είχε προσφύγει στο απώτερο παρελθόν ο δικαιούχος του. Υπό τα δεδομένα αυτά, από τη σιωπηρή απόρριψη της από 17.12.2012 αίτησης δεν στοιχειοθετείται

παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας κρατικού οργάνου, κατά την έννοια του άρθρου 45 παρ. 4 του π.δ. 18/1989, σε συνδυασμό με τα άρθρα 17 παρ. 1 και 24 παρ. 1 του Συντάγματος και τα άρθρα 3, 10 και 14 του ν. 998/1979, τα δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενα είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν. Τέλος, εφόσον ούτε με την από 17.12.2012 αίτηση προς τη Διοίκηση, αλλά ούτε και με την κρινόμενη αίτηση ο αιτών επικαλείται κάποια άλλη διάταξη διοικητικού νόμου, δυνάμει της οποίας η Διοίκηση είχε την υποχρέωση να μεταβιβάσει την κυριότητα, νομή και κατοχή της επίμαχης έκτασης στον ίδιο, η τεκμαιρόμενη απόρριψη της από 17.12.2012 αίτησης δεν συνιστά παράλειψη οφειλόμενης νόμιμης ενέργειας της Διοίκησης και ως εκ τούτου απαραδέκτως, για τον λόγο αυτό, προσβάλλεται (πρβλ. ΣΤΕ 1603/2008, 580/2006, 2264/1976 Ολ.).

9. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί.